

Sygn. akt IV KK 344/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2018 r.,

sprawy **R. S.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i
innych,

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 stycznia 2018 r.

sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w C.,

z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego R.S. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt [...], R.S. został skazany za czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne, na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, w której podniósł zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k., naruszenia prawa materialnego, tj. art. 286 k.k. i art. 278 k.k., a także zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec ww. kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymał w mocy orzeczenie Sądu I instancji.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca R.S. i zaskarżając wyrok w całości, podniósł zarzut „rażącego naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nierozważeniu w sposób kompleksowy i rzetelny zarzutów apelacji oraz nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli instancyjnej co doprowadziło do przeniesienia błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności co do oceny dowodów obciążających R.S., czego efektem było niesłuszne przypisanie ww. winy za popełnienie zarzucanych mu czynów zabronionych i błędny wymiar orzeczonej względem skazanego kary”.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w C. w pisemnej odpowiedzi wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy R. S. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu na posiedzeniu bez udziału stron zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można podzielić stanowiska, że Sąd odwoławczy rozpoznając apelację rażąco naruszył przepisy art. 433 § 2 k.p.k. Obrońca skazanego wprowadził podnosi w kasacji, że Sąd odwoławczy nie rozważył zarzutów wskazanych w apelacji, jednakże uzasadnienie kasacji w tym zakresie jest niezwykle lakoniczne i w zasadzie wynika z niego, że skarżący kwestionuje wynik dokonanej przez Sąd II instancji kontroli wyroku Sądu I instancji, a nie brak w ogóle tej kontroli. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje natomiast, że zostały w sposób prawidłowy rozpoznane wszystkie zarzuty podniesione w apelacji i Sąd Apelacyjny w [...], postępując zgodnie z zasadami określonymi nie tylko w art. 433 § 2 k.p.k., ale również w art. 457 § 3 k.p.k., w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego, w tym naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k., obrazy prawa materialnego jak i rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy podał czym się kierował wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał

za niezasadne i to w taki sposób, że możliwa jest obecnie kontrola kasacyjna orzeczenia tego Sądu. Skarżący nie wskazuje natomiast w kasacji na nietrafność czy też nielogiczność w rozumowaniu Sądu II instancji, który wykazuje, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania R.S., zostały dokonane w oparciu o dowody, których ocena została dokonana zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. Sąd Apelacyjny zauważył, że Sąd I instancji przeanalizował kolejno składane wyjaśnienia i zeznania świadków, w tym pokrzywdzonych, którym nie można odmówić konsekwencji i logiki. Świadkowie ci opisali szczegółowo mechanizm działania Kameruńczyków oraz rolę jaką odgrywał w tym procesie oskarżony, którego wyjaśnienia częściowo pokrywały się z zeznaniami świadków. Nie podzielił przy tym Sąd, zapatrywań i sugestii apelującego, zmierzających do wykazania, że oskarżony był jedynie pomocnikiem, a nie współsprawcą czynów. Współsprawstwo R.S. z Kameruńczykami zostało bowiem w sposób nie budzący wątpliwości wykazane.

Sąd odwoławczy nie pominął także w swoich rozważaniach zarzutu apelacji dotyczącego ukrywania przez oskarżonego dowodu osobistego G.S. W uzasadnieniu wyroku podał przekonujące przyczyny odrzucenia wszelkich związanych z tym zajściem twierdzeń oskarżonego.

Ocenie Sądu Apelacyjnego podlegała także wymierzona temu skazanemu kara pozbawienia wolności, która, wbrew oczekiwaniom skarżącego, nie została uznana za rażąco niewspółmiernie surową.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego R. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k.